19 Н.

НА ФИЛЯХ ЛЮБОВИ

(ПОЕЗІЇ).

ОПИР

(ГАЛИЦЬКА ЛЄҐЕНДА).

НАПИСАВ

І. МУЛЯРЧИК.

Ціна 10 цт.

1916

НА ФИЛЯХ ЛЮБОВИ

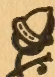
(ПОЕЗІЇ).

ОПИР

(ГАЛИЦЬКА ЛЄҐЕНДА).

НАПИСАВ

І. МУЛЯРЧИК.

Ціна 10 цт.

1916

ПЕРЕДНЕ СЛОВО.

Можемо з похвалою сказати що наші люди (Русини-Українцї) тут в Канадї взялись таки добре до читаня книжок та ґазет сим часом, однак не всї однаково користають з того що читають. Правда, що є богато таких книжок, що вони не вимагають від читача великої уваги коли їх читає, але є і такі, що треба дуже пильно уважати, коли читає ся їх, инакше читач дуже мало або і нич не скористає з того, що читав.

Менї довело ся почути недавно від одного читача, що він перечитав книжку і нарікав, що там якось не до ладу в нїй написано і що не варта тих гроший, що за ню заплатив, хотяй книжка була дуже добра...

Так і сю маленьку книжочку (переважно віршів), яку я написав для Вас, дорогі читачі, читайте уважно кождий рядок, кождий кавальчик, а скористаєте богато. То не ходить о те, щоби богато перечитати, а о те, щоби прочитати хоч би й дуже мало а розуміти те все як слїд. Я вірю, що одно Євангеліє будь котре з чотирох є вартнїйше за всї книги цїлого сьвіта, хоч там не дуже богато написано. Часом навіть лише одно реченє, о-

дна гадка, коли читач перейме ся досконало нею, є вартнійша для него, як коли би перечитав і найбільшу книгу а без застановлюваня ся над тим що читав.

В наших людий суть великі скарби, тілько лежать там десь на дні души... і не кождий їх шукає: а їх варта би шукати й шукати.

I. М.

З нагоди Різдва.

Зоре моя вефлеємска
Зійди над землею
І вкажи нам справжний скарб той
Зійди я тя молю.

Бо на дармо ми шукаєм
Щастя на сім світї
Бо тут все марне дочасне
Тутки на сім світї...

О, Ісусе, світло наше,
Ти зоре із неба...,
Витай-же нам Спасителю
Найдоросший скарбе.

—o—

Доля України.

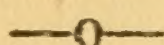
Земля її ізрошена
Кровю та сльозами,
Густо трупом засїяна
Найбільше синами.

Плачуть мужі за жінками,
Жінки за мужами
Дрібні дїти сиротами.
Помежи чужими.

Страшний стогін всюди чути,
Страх і смерть гуляють,
Бідні жінки з дїточками
З голоду вмирають.

Потолочив град їм збіже,
Ворог спалив хати,
Мусять жінки з діточками
В ямах ночувати.

От таке то мамо добра
На твоїй землици
Така доля вже судилась
Моя голубице...

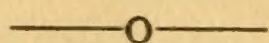

В тяжких хвилях.

Прийдіть до мене всї знеможені та отягчені, я вспокою вас. (Мат. 11,28).

В часї, коли душу обівє сум,
Одчаяне, печаль;
Коли снуєсь довкола тебе шум
Лету незвісних хвиль...

В годину тую звернись до Христа
Вчуй його проханя —
А Він добрий здійме з тебе пута
І змиє страждання.

До молитви.

О, моя ти сердечна молитво!
Ти менї єдина помагала,
Ти менї одна сердечна була
В моїй тяженькій дорозї житя.

Чи на Україні малим бувши,
Чи в широкої Канади степах
Ти мені не відмовила місця
Літати з тобою у небеса.

Тобою лиш я живий душею
(Бо в душі ти тугу розбиваєш)
І у мені серце весняною
Ранною порою звеселяєш.

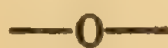

Про сміх сказав я: дурниця; а про Радощі: що з вас? (Екк. 2:2)

Минають години, дні й ночі
А з ними — лихо, то добро;
Переходять тіни, то лучі,
Раз зимно серцю, раз тепло.

Нераз в серцю скаже чоловік:
Ось добро й щастя, ось воно...
Тішу ся я, голублю... аж зирк —
А його нема... геть щезло.

І знов потїхи шукаю
Деб серце звеселить,
Щоб не блукати в одчаю,
Щоб душу вдоволить.

Пчола.

З цвіточка на цвіточок,
З цвіточка на цвіточок,
І летить до улія:
Спряче там свій медочок —
І летить знов на поля.

І так цілий день вона,
Отся мушка невидна,
Пильненько працює;
Ся животинка марна
А як пильно працює.

І так одна і друга,
Одна одній подруга,
Глянь: і повно в них добра...
Се їх житя дорога
Пильнувати для добра.

Щож ти марнотратнику
Скажеш на сю практику?
Поглянь на малу пчолу!..
Вона вкаже тактику
І не забувай малу.

Чарівник.

(Присвячую моєму тов.
Н. Залозецкому.)

Коби я був сподївав ся
Що з тобов здиблю ся,
Буб-бим з дому не виходив,
Або десь ховав ся.

А то здибав ся з тобою
Взявєсь мя за руку
І поглянув мені в очи,
Щоб мні завдать муку

Від колим з тобов здибав ся
Раз у раз скучаю,
Хтів бим з тобов всегда бути
Чому? сам не знаю.

Тілько се мені в голові,
Що хлопець прегарний,
Постава го симпатична,
А слово приємне.

Нащось очарував мене,
Я питаюсь тебе?..
Ох товаришу! — як люблю
Як люблю я тебе!...

Мій спомин.

Річка і верби понад річкою,
Городи й хати простяглись,
Понизше млин, а дальше левада
Й потоки з річкою зійшлись...
Отсе те місце, де мої ноги
Уперве ходити взялись.
Братя і сестри, родичі милі,
З дітьми там весело грав ся;
Неначе сонце миле на весні
Тихо, щасливо всміхав ся.
Не знав, яка судилась нам доля —
Що буду слізьми вмивав ся...

—o—

Пісня поета.

Місяць із звіздами
По небі сіяють,
Шепчуть з деревами
В воду заглядають.

І цілують квіти,
Мов би свої діти,
А квітоньки дишуть
На них ароматом.

Може вони радять
Про вселюдське щастє,
Бо все ся всміхають
Між собов моргають.

У таку пору я
Люблю підкрадатись,
Все те малювати
Й душею радіти

Й з ними разом Бога
Я сердечно прошу
За спокій на землї
І о царство Боже.

Пісня самотного.

Стою над водою,
Один самотою
З тяжкою тугою
Думками мандрую.

Зефірець збудив ся
Листячко шепоче
Птичка десь зиркоче
В хмару місяць скрив ся.

Летить моя думка
Усюди по світї —
Шука в людий щастя
Потїхи серденьку...

Довго налїталась
Усюди по світї...
Сїла відпочити
До серця тулитись.

Нема в людий правди?...
Так-же се нїчого —
Турбуватись довго
Не варта, не буду.

Суть у мене гори,
Зелені діброви,
Птиці щебетливі
Луки широкії.

В горі місяць, звізди,
Що світять усюди,
В водї ся купають
Думки забавляють.

Я з ними є рідний,
Я з ними щасливий,
Бо в них лжи не має
В них сам Бог витає.

В память 100 літного ювилею Т. Шевченка.

Днесь загомоніла ціла Україна,
Забилось живійше у народній груди
Живучеє серце на спомин великий,
Про рідного сина, дитя своє любе.

Давно він покинув свою Україну.
Душаж його з нами, літає орлом
Понад Україну, полями, степами.
І шепче нам вічний, живучий псалом

І кличе нас стати на панів лукавих.
Підняти ся сміло всім на супостата,
Бо аж в той час прийде і воля і доля,
Як на Україні не стане вже ката.

Слава тобі батьку, пророче великий,
Ми раді сповнити святу твою волю,
Про се тобі скаже Дніпро наш пре-
славний
Про нашую працю, про Вкраїни до-
лю.

Гей прилинь вітре із Чорного моря,
Дай нам надії і сили,
Щоб заповіти Сина України
Ми скорше і красше сповнили.

——oo—oo——

I.

Долину зітханя
Долину сліз...
Переходжу тепер
Заблудів ліс.

І чую довкруги
Прилесний клич,
То демонський регіт...
»Не зробиш нич...«

Но луч против мене
Спадає з гір
Хоч ворог пробує
Затемнить зір.

І прямую туди
З відки луч бє,
Бо там мій скарб цїлий
Житє моє.

II.

Похоть каже менї »так«,
Правда каже »нї«...
От таке доводить ся
Слухати менї.

Гарнї обидві вони,
Обі принаднї...
Но одну я виберу
На всї мої днї.

III.

Тихо, тихо серця думки,
Тихо мої любі...
Чиж не знаєте, що у світї
Суть всілякі люди?..

Чиж не знаєте, що й я самий
Був собі ледачий?...
Томуж тихо серця думки
Я з вами охочий...

Менї хтїлобсь з вами разом
Троха потужити
Тай порадитись із вами
Що маєм робити.

То не штука нам плакати
Кивать головою
То треба нам добро сіять
Рукою своєю.

Поміж люди добро сіять
Зерно ідеалу...
Воно мусить зійти колись
На Божую славу.

А так сохнуть і плакати
На всїх нарікати,
То що з того уродить нам
Що будем збирати?

Отже стиха мої любі
Розкидуймо зерно
Бо так менї вподобалось
Що так воно гарно.

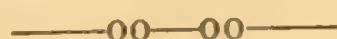
——oo—oo——

IV.

Кожда жилка, каждий нерв
У мене співає;
То співає, то бренить
Хоч долї не маю.

Ви плачите? подивіть ся
На сї струни мої!
Лиш погляньте, послухайте
Сеї арфи мої.

Може плач ваш замінить ся
У усміх рожевий
І скажете менї тоді
Бравий хлопець. бравий!

V.

Мов з Едому як снїг білий
Голуб прилїтає
І сїдає на мій столик
І мене витає.

То крильми мя полоскоче
То дзюб наставляє,
Щоб попестить ся з ним троха,
Неначе мовляє.

А як вже нашепче менї
Що писати маю
Оглядаюсь кругом себе
А його не має.

—о—

VI.

Народе мій рідний,
Брати мої:
Як щиро вас люблю
В души моїй.

Всю молодість мою,
Весь цвіт житя
Жертвую для вас я
Мої братя.

Ох, як люблю вас я
Без упину;
За вас страждать готов
До загину.

VII.

Я чув, що десь з відси далеко
За горами, за водами,
За дрімучими лїсами
Виплива жерело маленьке.

А те жерело чисте як кришталь
То цїлюща вода
А вода тота лїчить всякий біль
Усякого рода.

Коли на тім жерелї стереже
Змий девятиголовий,
І кого побачить, — спостереже
Той мре нещасливий.

Якби я міг тої води дістать
Для вас з розбитим серцем?
Як би я міг тої води дістать
Для вас з розбитим серцем...

Любов.

Попад цвіти найгарнійша,
По над перли найдорозша

В цілім світі, — є любов;
Бо де любов там все цвите

Бо де вона все знайдете
Ввсяке щастя йде горов...

——o—o——

Підслухане.

Ой збіднів я тепер дуже
Один вповідає...
А чому — яка причина
Другий го питає.

Та от тому ще рік назад
Мав пять сот долярів...
Гей ти чуєш! кажу жінці
Підем між фармерів;

Може все буде там лучше
Ніж в сурах робити —
Возьмем гомстед. вставим хату,
Будем ґаздувати...

Щож робити жінка каже
Та нехай вже буде
Таже якось там живуть
І другії люди.

Взяв я гомстед, ставив хату,
Купив плуг, борөни,
Купив два воли дві корові,
Купив щось дві свини.

Добре, зачав я орати,
Зорав кілька акрів
Заволочив і засїяв
Тих вже кілька акрів.

Та ба! аж одного ранку
Входжу я до стайнї
Менї воли лежать здохлі...
Я сплеснув в долонї.

Таж я ними робив вчера
І здорові були
Загнав в стайню їх здорових,
А через ніч здохли

Ну, так щож уже робити
Як не маю долї?
Та бо в кілька день пізнїйше
І корови здохли.

Так і свинї, і все пішло
Лишивсь без скотини
Щож тодї менї робити
Вже без худобини?

Гроші видав на се, на те,
Других вже не куплю...
Нащож менї вже тут бути
На пустому полю.

Продав же я плуг, борони
Моємо сусїду
І не заплатув ще менї
Аж за рік мав згоду...

Написав я лист до сестри
Прислала м'нї тикет
Лишив хату і той гомстед...
Щож було робити?

Тепер я вже отут в містї
В сестри пробуваю
Так бо щож, семеро дїтий
Й роботи не маю.

От таке то моє щастє
Тяжко буде жити
Коби то хоч як до весни
Міг перетягнути.

—Алеж то велике диво
Другий йому каже —
Що так нагло все погибло
Що то бути може?

Правда диво милий брате
Лиш одну річ знаю,
Що мусїв хтось щось зробити
За се присягаю.

— Та хто що би міг зробити
Той відповідає;
Якісь чари, чи що таке
То усе пусте є.

— Пусте — а я вам розповім
Отсе що я знаю...
Історію памятаю
Ще з старого краю.

Вулицею йду самий раз
А було то в ночи
До старої тоді ходив
Я ще парубочив...

Дивлю ся йде навперед мене
Щось троє людий...
Моя нанашка і ще два...
Ну, звичайно люди.

Алеж дивлюсь вони стали
І щось розмовляють
Далї одного з між себе
Кудись посилають: —

А лиш з межи вікон вимкни
Так нанашка каже.
А я сховав ся за вербу
Що то буде кажу?

А той пішов до одного
'Сподаря під стріху
Витягнув там щось три стеблї
Й вертає в поспіху.

Дав тих три стеблї напашцї
Вона їх спалила
Побалакала ще щось
І далї поплила.

Приходжу тодї до мої
І її розповів:
Так і так бачив — але мовчи
Я єї заповів.

На другий день рано чую
А в того богача
Вже згинуло три корові
Таки тої ночи.

І не хотїв бач нїкому
Се розповідати
Щоби менї ще по судї
З отсим не блукати.

А ти менї вповідаєш,
Що то все пусте є... —
Тепер бачиш, вповів-єм ти
Що воно і те є.

———o—o———

ОПИР

(ГАЛИЦЬКА ЛЕҐЕНДА).

ОПИР.

(Галицька леґенда).

Одного пізного осїнного дня полював в не дуже далекім від свого дому лїсї один ще молодий селянин. Ходив він шукав від самого ранку, щоби що найти — щоби вбити, але надармо... вже і вечеріє, а він ще нїчого не вбив... сам собі дивуєть ся: ану ще піду туди в ту сторону, може що там знайду — каже до себе і подавсь дальше в глуб лїса. Походив ще там — пошукав. і однаково не міг нїчого побачить — нїякої дичини, щоби встрілить...

В кінци постановив вернутись до дому. Не пощастило ся нинька менї так що робить? — каже до себе... Йде він і йде, — та ба!... се не тота дорога, що йшов нею з дому. Оглядаєсь — нї, не тота... Я заблудив... А тут вже й ніч захопила і стемнїло так, що хоч в леце впали то би не побачав хто. Попробував він ще кілька разів знайти свою дорогу, ходячи то в зад то в перед, але не міг. І вже став безрадний — оглядаєть

ся довкруги... аж нараз глип! а з між дерев блищить якесь світло. Ну, добре, гадає врадуваний селянин; там мусить бути якась хатина і хтось там живе із хрещених..., піду туди, то хоч може переночую там, розпитаю до села дорогу, а рано подякую їм і з Богом... Приходить він близше, і справді побачив він маленьку з одним віконцем хатину, а в ній бли щало маленьке світелко... Він під двері, запукав, хтось відізвав ся з середини, а він увійшов...

Здорові були дїдусю! — так він поздоровив дїда, котрого побачив одинокого в хатинї, сидячого коло горіючої печі (гріючого ся), і курив люльку.

Дїд відповів на його перші слова... Він був з лиця червоний і дужий як медвідь — із сивою аж по пояс бородою.

Селянин розповів йому свою пригоду що з ним стало ся і просив чи би він не позволив йому в него переночувати до завтра...

— Сїдай сину на огсей ослін коло печи (вказуючи мисце) та погрій ся

а я тобі щось скажу, — говорить дід.

Я тебе не можу в себе переночувати, бо я самий в дома не ночую. От погрій ся троха, відпочинь, а за хвилю ми десь маєм вандрувати оби два... бачиш онту барилку? (вказуючи пальцем на якусь бочілку, що стояла в куті) ти мені мусиш помогти носити її сеї ночи...

— А куди то ми маємо іти і пощо з тою барилкою діду? спитав селянин — може в село, то би мені ще й лучше, бо там жінка з дітьми буде журити ся в дома як мене цілу ніч не буде з польованя.

— Так, в село, — каже дід — але ти мені мусиш помогти в селї доки я не скінчу свій інтерес, — добре?

— Та вже як вам треба помогти, то треба, я сим і радий, бо я буду скорше дома.

Вкінци дід встав, одягнув ся і ска зав, щоби брав ту барилку на плечі і йшов з ним бо вже час...

Взяв селянин ту барилку на плечі вийшли з хати і пішли, дід вперед а

той за ним. Так вони йдуть, та йдуть то якимись ярами, то горбами, то попри якісь багна, що аж страшно дивити ся — яких той селянин з роду не бачив...

Коли йшли так вже із дві годині, селянин поглянув на перед тоді і побачив вже село і опамятав ся цілком де він є... Вже і в село увійшли — переходять вулицями, вкінци дивить ся селянин, а дід прямує до коршми, що стояла собі під горбочком. Увійшли оба до середини — світла в коршмі нема, а попід лави хропіли пяні — котрі ще з вечера добре попили ся і позасипляли. Здоймив дід ту барилку з плечий селянина, добув голку десь коло себе і приступив до одного пяного, вколов його голкою в мізильний палець—наточив в барилку собі з него крови, і приступив так до другого, третього і всї так перепустив... Завдав знову барилку селянинови на плечі і пішли до другої коршми, де знову дід наточив крови в барилку з пяних. І так вони обійшли всї коршми в тім селї, котрих було щось з вісім, і дід собі наточив повну барилку крови з пяних.

Коли вже вийшли з послїдної коршми на вулицю, тодї дїд взяв від селянина ту барилку, подякував йому за поміч, а когут в той час — кукуріку! кукуріку!... селянин глянув, а дїда нема перед ним, щез...

Тому то як пяний чоловік витверезить ся, то чує якусь нудьгу коло серця, біль голови і на лици виглядає блїдо. Так тому, бо як він впє ся до безтями і засне, тодї опир приходить до него і наточує собі з него крови.

——o—o——

ДОДАТОК.

Світ без нас, людий, міг би обійти ся, а ми без світа не можем..

— — — — — — —

Ми приходимо на світ звичайними рабами сего світа, він має власть нас мучити і вбивати (гріхом) кілько йому захоче ся... однак коли ми відродимо ся душевно, то можемо стати правдивими дітьми божими.

— — — — — — —

Світ, се вузка, кругла клїтка; коли дивимо ся в даль, то далеко не можемо бачити; наш зір кінчить ся на горизонтї; та коли будемо вдивляти ся в гору — в чисте, погідне небо, то можемо бачити безчисленні ріжні красоти »могучества«, яких на землї людське око нїколи не побачить і одної з них... От там то нам і дивити ся...

— — — — — — —

Чоловіче, днї твої вичислені тобі і не богато їх: тому вважай, щоби тебе світ не ошукав і щобись не видав їх на марноту.

——o—o——

ЧИТАЙТЕ

КАНАДИЙСКИЙ ФАРМЕР

Найбільша і найпопулярнійша українська часопись в Канаді, заснована 12 рокіз тому назад; найбільше розповсюднена від океану до океану.

Читачі знайдуть в ній всї найважнійші канадійські і загальні новини і богато ріжних цікавих артикулів.

Оголошеня в Канадийскім Фармері суть найлїпшим посередником між купцями а Українцями в Канаді.

ВИХОДИТЬ ЩО ТИЖНЯ

при 901-903 Main Street Winnipeg, Man.

Передплата: для Канади — $1.50 заплачена наперед; для старого краю — $2.00, а так само і для Злучених Держав.

Адресуйте всї кореспонденції:

Canadian Farmer

Box 3656 Winnipeg, Man.